

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (muutoksenhakujaosto)

27 päivänä kesäkuuta 2017*

Muutoksenhaku — Henkilöstö — Väliaikaiset toimihenkilöt — Määräaikainen työsopimus, jossa on irtisanomislauseke, jonka perusteella työsopimus päättyy, jos toimihenkilön nimeä ei merkitä seuraavaksi järjestettävän avoimen kilpailun varallaololuetteloon — Työsopimuksen irtisanominen irtisanomislausekkeen nojalla — Määräaikaisen työsopimuksen luokittelu uudelleen toistaiseksi voimassa olevaksi työsopimukseksi — Oikeusvoima — EAY:n, UNICE:n ja CEEP:n määräaikaisesta työstä tekemän puitesopimuksen 5 lausekkeen 1 kohta — Perusteluvelvollisuus

Asiassa T-233/16 P,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (kolmas jaosto) 2.3.2016 antaman tuomion Ruiz Molina v. SMHV (F-60/15, EU:F:2016:28) kumoamista,

José Luis Ruiz Molina, kotipaikka San Juan de Alicante (Espanja), edustajinaan asianajajat N. Lhoëst ja S. Michiels,

valittajana,

ja jossa vastapuolena on

Euroopan unionin teollisoikeuksien virasto (EUIPO), asiamiehenään A. Lukošūūtē, avustajanaan asianajaja B. Wägenbaur,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (muutoksenhakujaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti M. Jaeger sekä tuomarit M. Prek (esittelevä tuomari) ja A. Dittrich,

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

tuomion¹

- 1 Valittaja José Luis Ruiz Molina vaatii Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön liitteessä I olevan 9 artiklan mukaisella valituksellaan unionin yleistä tuomioistuinta kumoamaan Euroopan unionin virkamiestuomioistuimen (kolmas jaosto) 2.3.2016 antaman tuomion Ruiz Molina v. SMHV

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

1 — Tästä tuomiosta on otettu tähän vain kohdat, joiden julkaisemista unionin yleinen tuomioistuin pitää aiheellisenä.

(F-60/15, EU:F:2016:28; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla virkamiestuomioistuin hylkäsi hänen vaatimuksensa kumota EUIPO:n pääjohtajan 4.6.2014 tekemä päätös, jolla hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa irtisanottiin kuuden kuukauden irtisanomisajan päätteeksi.

Tosiseikat

- 2 Riidan taustalla olevat tosiseikat esitetään valituksenalaisen tuomion 13–29 kohdassa seuraavasti:

”13 Kantaja aloitti [EUIPO:n] palveluksessa 16.7.2001 ja hänen kanssaan tehtiin 16.7.2002 alkaen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdan mukainen väliaikaisen toimihenkilön työsopimus, jonka alkuperäinen kesto oli neljä vuotta eli 15.7.2006 asti.

[– –]

15 Kantajalle tarjottiin sen jälkeen, kun hän oli osallistunut yhteen teollisoikeuksien alalla järjestetyistä sisäisistä valintamenettelyistä ja hänen sijoituksensa huomioon ottaen 1.6.2005 alkaen hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimukseensa tehtävää muutosta, jonka hän hyväksyi. Kyseisen työsopimuksen 4 ja 5 artiklaan tehtiin näin ollen muutoksia, ja kantajan työsopimuksesta tuli sen uuden 4 artiklan mukaan ’toistaiseksi voimassa oleva – – työsopimus, jossa on irtisanomislauseke’.

16 Täten muutetun väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksen 5 artiklan sanamuoto oli seuraava:

”Tämä työsopimus irtisanotaan [muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen] 47 artiklassa säädetyin edellytyksin jos toimihenkilön [nimeä] ei merkitä [Euroopan henkilöstövalintatoimiston] hänen tehtäväryhmässään teollisoikeuksien erikoisalalla järjestämän seuraavan avoimen kilpailun varallaololuetteloon. Tämä työsopimus irtisanotaan myös siinä tapauksessa, että toimihenkilö jättää hyväksymättä heti mainitun kilpailun varallaololuettelon julkaisemisen jälkeen tehdyn [EUIPO:n] tarjouksen tulla otetuksi palvelukseen oman tehtäväryhmänsä virkamieheksi.

[EUIPO] säilyttää lisäksi oikeuden irtisanoa tämä työsopimus mistä hyvänsä muusta [muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen] 47–50 artiklassa mainitusta syystä ja näissä artikloissa mainittujen edellytysten mukaisesti.

Jos irtisanomisen edellytykset täyttyvät, tämä työsopimus päättyy enemmittä toimitta [muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen] 47 artiklan c alakohdan i alakohdan mukaisen irtisanomisajan päätteeksi.”

[– –]

18 [EUIPO:n] henkilöstöasioiden osaston johtaja ilmoitti kantajalle 19.12.2007, että avoimet kilpailut OHIM/AD/02/07 ja OHIM/AST/02/07 olivat kilpailuja, joihin viitataan hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, 5 artiklassa olevassa irtisanomislausekkeessa.

19 Kantaja osallistui avoimeen kilpailuun OHIM/AST/02/07, mutta [hänen nimeään] ei merkitty varallaololuetteloon. Hänen työsopimuksensa irtisanottiin 12.3.2009 tehdyllä päätöksellä, joka tuli voimaan 15.9.2009 illasta alkaen (jäljempänä 12.3.2009 tehty päätös).

20 Kantaja valitti 12.3.2009 tehdystä päätöksestä. Hänen valituksensa hylättiin, ja hän riitautti mainitun päätöksen ryhmäkanteella, jonka hän nosti 13 muun [EUIPO:n] väliaikaisen toimihenkilön ja entisen väliaikaisen toimihenkilön kanssa ja joka kirjattiin virkamiestuomioistuimen kirjaamossa asianumerolla F-102/09.

- 21 Asianumerolla F-102/09 kirjattuun ryhmäkanteeseen annettiin 15.9.2011 tuomio Bennett ym. v. SMHV (F-102/09, EU:F:2011:138; jäljempänä tuomio Bennett II). Virkamiestuomioistuim katsoi tässä tuomiossa yhtäältä, että kantajan työsopimusta, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005 alkaen, ei sen 4 artiklan sanamuodosta huolimatta voitu luokitella toistaiseksi voimassa olevaksi työsopimukseksi, jolle on ominaista työsuhteen pysyvyys (tuomio Bennett II, 86 kohta) ja toisaalta, että kantajan väliaikaisen toimihenkilön työsopimukseen 1.6.2005 tehtyä muutosta, jonka myötä siihen lisättiin irtisanomislauseke, oli pidettävä hänen työsopimuksensa ensimmäisenä uusimisena määrääjäksi muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettulla tavalla (tuomio Bennett II, 120 kohta). Tässä samassa tuomiossa virkamiestuomioistuin hylkäsi kanteen kantajan osalta eikä siis kumonnut 12.3.2009 tehtyä päätöstä.
- 22 Toisen sellaisen aiemman ryhmäkanteen yhteydessä, joka kirjattiin virkamiestuomioistuimen kirjaamossa asianumerolla F-19/08, johon kantaja myös osallistui ja johon annettiin 2.7.2009 tuomio Bennett ym. v. SMHV (F-19/08, EU:F:2009:75; jäljempänä tuomio Bennett I) virkamiestuomioistuin katsoi, että kilpailut OHIM/AD/02/07 ja OHIM/AST/02/07 järjestettiin vain neljän avustajan ja vain yhden hallintovirkamiehen palvelukseen ottamista varten ja totesi tämän jälkeen kyseisen tuomion 116 kohdassa seuraavaa:

’Tarjotessaan 31:lle sisäisen valintamenettelyn läpäisseelle työntekijälle toistaiseksi voimassa ollutta väliaikaisen toimihenkilön työsopimusta, jossa on irtisanomislauseke, jota voidaan soveltaa vain tapauksessa, jossa asianomaisten henkilöiden nimiä ei ole merkitty sellaisen teollisoikeuksien erikoisalan avoimen kilpailun varallaololuetteloon, jonka järjestämisestä vuonna 2007 tai 2008 pääjohtaja itse ilmoitti, [EUIPO] sitoutui selvästi jatkamaan asianomaisten henkilöiden palvelusta pysyvästi edellyttäen, että heidän nimensä merkitään tällaiseen varallaololuetteloon. Näissä olosuhteissa, kun [EUIPO] rajoitti avoimien virkojen lukumäärän yhteensä viiteen, vaikka asianomaisia henkilöitä oli [kolmekymmentäyksi], ja kun se rajoitti avoimien [kilpailujen OHIM/AD/02/07 ja OHIM/AST/02/07] päätteeksi laadittuihin varallaololuetteloihin merkittyjen kilpailussa menestyneiden hakijoiden lukumäärän vastaamaan avoimien virkojen lukumäärää, [EUIPO] heikensi perusteellisesti ja objektiivisesti kaikkien kantajien mahdollisuuksia välttää irtisanomislausekkeen soveltamiselta ja teki täten osittain tyhjäksi sopimusten mukaiset sitoumuksensa väliaikaiseen henkilöstöönsä nähden.’

[– –]

- 25 [EUIPO] ja kantaja allekirjoittivat tuomioiden Bennett I ja Bennett II johdosta 1.12.2011 ’tehtäviin palaamista koskevan pöytäkirjan’ (jäljempänä tehtäviin palaamista koskeva pöytäkirja), jonka mukaan kantaja ’palaa tehtäviinsä’ väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, puitteisiin; työsopimuksen 5 artikla pysyi muuttumattomana ja sen 4 artikla kumottiin; tällä samalla pöytäkirjalla [EUIPO] palautti kantajan tosiasiallisesti tehtäviinsä 1.12.2011 alkaen.

[– –]

- 27 [EUIPO:n] pääjohtaja ilmoitti kantajalle 28.11.2013, että kyseessä olevaa kilpailua koskevan kilpailuilmoituksen julkaisemisen johdosta ’[hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa 5 artiklassa oleva irtisanomis]lauseke [pannaan täytäntöön], jos [hänen] nimeään ei [mainita avoimien] kilpailujen [OHIM/AD/01/13 ja OHIM/AST/02/13] varallaololuettelossa’.
- 28 Kantaja osallistui avoimeen kilpailuun OHIM/AST/02/13 (jäljempänä kyseessä oleva kilpailu), mutta [hänen nimeään] ei merkitty varallaololuetteloon. Hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa irtisanottiin 4.6.2014 tehdyllä päätöksellä, joka tuli voimaan samana päivänä alkaneen kuuden kuukauden irtisanomisajan päätteeksi eli 3.12.2014 (jäljempänä riidanalainen päätös).

29 Kantaja teki 4.9.2014 riidanalaisesta päätöksestä valituksen, joka hylättiin 12.1.2015.”

Menettely ensimmäisessä oikeusasteessa ja valituksenalainen tuomio

- 3 Valittaja nosti virkamiestuomioistuimen kirjaamoon 22.4.2015 toimittamallaan kannekirjelmällä kanteen, joka kirjattiin asianumerolla F-60/15 ja jossa hän vaati EUIPO:n pääjohtajan 4.6.2014 tekemän sen päätöksen kumoamista, jolla hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa irtisanottiin kuuden kuukauden irtisanomisajan päätteeksi.
- 4 Valituksenalaisella tuomiolla virkamiestuomioistuin hylkäsi kanteen ja velvoitti kantajan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan EUIPO:lle aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 5 Virkamiestuomioistuin muistutti aluksi, että ”[EUIPO:n ja kantajan 1.12.2011 allekirjoittaman] tehtäviin palaamista koskevan pöytäkirjan mukaisesti kantaja palaa tehtäviinsä väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa puitteisiin, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, siihen palkkaluokkaan ja sille palkkatasolle, jossa hän oli mainitun työsopimuksen irtisanomispäivänä eli 15.9.2009 illalla”, ja että tässä samassa pöytäkirjassa EUIPO ”sitoutui muodostamaan kantajan uran uudelleen tästä samasta päivästä alkaen ja maksamaan hänelle sen palkan, jota hänelle olisi maksettu 16.9.2009 ja 30.11.2011 välisenä aikana jos häntä ei olisi irtisanottu, ja sen palkan välisen erotuksen, jota hänelle tosiasiallisesti maksettiin tämän saman jakson aikana”. Se katsoi, että ”näissä olosuhteissa, kuten [mainitun pöytäkirjan] 1 artiklasta nimenomaisesti kä[vi] ilmi, o[li] katsottava, että 12.3.2009 tehty päätös oli peruutettu kyseisellä pöytäkirjalla ja että kantajan väliaikaisen toimihenkilön työsopimusta, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, oli jatk[etu] taannehtivasti irtisanomispäätöksen voimaantulopäivästä eli 15.9.2009 illasta alkaen”. Se katsoi täten, että ”koska kantajan väliaikaisen toimihenkilön työsopimusta, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, on pidettävä – – hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa ensimmäisenä uusimisena määrääjäksi muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdassa tarkoitettulla tavalla, kantaja [ei voinut] väittää, että riidanalaisella päätöksellä [rikottiin] muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 8 artiklan ensimmäisen alakohdan säännöksiä, koska [tämä pöytäkirja] merkitsi väitetysti hänen ja [EUIPO:n] välisen työsopimuksen toista uusimista” (valituksenalaisen tuomion 39 kohta).
- 6 Seuraavaksi virkamiestuomioistuin korosti, että ”[Euroopan ammatillisen yhteisjärjestön (EAY), Euroopan teollisuuden ja työnantajain keskusjärjestön (UNICE) ja julkisten yritysten Euroopan keskuksen (CEEP) 18.3.1999 tekemä määräaikaista työtä koskeva] puitesopimus, [joka on pantu täytäntöön 28.6.1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/70/EY], ei koskenut määräaikaisten tai toistaiseksi voimassa olevien työsopimusten irtisanomisedellytyksiä, vaan tällaisiin työsopimuksiin turvautumisen edellytyksiä sen 1 lausekkeen b alakohdan mukaisesti”, ja että ”[kyseisen] puitesopimuksen 5 lausekkeen 1 kohdan a alakohtaan [ei voitu] suoraan vedota riidanalaisesta päätöstä vastaan, koska tämän päätöksen tavoitteena tai seurauksena ei ollut kantajan ja [EUIPO:n] välisen työsuhteen uusiminen [eikä se siis voinut] itsessään olla ristiriidassa [tämän] puitesopimuksen määräysten kanssa” (valituksenalaisen tuomion 45 kohta).
- 7 Siltä osin kuin lisäksi on kyse EUIPO:n ja valittajan 1.12.2011 allekirjoittaman tehtäviin palaamista koskevan pöytäkirjan (jäljempänä 1.12.2011 tehty tehtäviin palaamista koskeva pöytäkirja) oletetusta lainvastaisuudesta siltä osin kuin sen väitettiin olevan ristiriidassa EAY:n, UNICE:n ja CEEP:in 18.3.1999 tekemän määräaikaista työtä koskevan puitesopimuksen, joka on pantu täytäntöön 28.6.1999 annetulla neuvoston direktiivillä 1999/70/EY (EYVL 1999, L 175, s. 43, jäljempänä puitesopimus), määräysten kanssa, virkamiestuomioistuin muistutti, että valittaja palautettiin kyseessä olevalla pöytäkirjalla väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, mukaisiin tehtäviin ja että ”tätä viimeksi mainittua työsopimusta – – pidet[tiin] hänen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdan mukaisen väliaikaisen toimihenkilön määräaikaisten työsopimuksensa ensimmäisenä uusimisena kyseisten palvelussuhteen ehtojen 8 artiklan mukaisesti; näissä palvelussuhteen ehdoissa pyrit[tiin] nimenomaan rajoittamaan

peräkkäisten väliaikaisen toimihenkilön työsopimusten tekemistä, ja ne ovat puitesopimuksen 5 lausekkeen 1 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä, joilla voidaan ennaltaehkäistä peräkkäisten määräaikaisten työsopimusten tai työsuhteiden käyttämisestä aiheutuvia väärinkäytöksiä” (valituksenalaisen tuomion 46 kohta).

- 8 Lopuksi virkamiestuomioistuin korosti, että ”koska virkamiestuomioistuin ei kumonnut päätöstä, jolla kantajan [EUIPO:n] kanssa tekemä edellinen työsopimus peruutettiin, kantaja palasi tehtäviinsä [1.12.2011 tehdyn tehtäviin palaamista koskevan pöytäkirjan] nojalla yksin hallinnon aloitteesta” ja että ”tätä kantajan palaamista [EUIPO:n] palvelukseen ei [voitu] luokitella kohtuuttomaksi puitesopimuksen 1 lausekkeen b alakohdassa tarkoitettulla tavalla, vaikka työsuhde oli katkennut yli kahden vuoden ajaksi” (valituksenalaisen tuomion 46 kohta).

Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja asianosaisten vaatimukset

- 9 Valittaja teki tämän valituksen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 12.5.2016 jättämällä kennekirjelmällä.

[– –]

- 17 Valittaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- kumoaa valituksenalaisen tuomion
- näin ollen hyväksyy hänen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä vaatimukset ja kumoaa EUIPO:n pääjohtajan 4.6.2014 tekemän päätöksen irtisanoa hänen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa kuuden kuukauden irtisanomisan päätteeksi
- velvoittaa EUIPO:n korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.

- 18 EUIPO vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

- hylkää valituksen
- toissijaisesti hyväksyy sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät vaatimukset
- velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

[– –]

Ensimmäinen ja toinen valitusperuste, jotka koskevat muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 8 artiklan rikkomista ja 15.9.2011 annetun tuomion Bennett ym. v. SMHV (F-102/09, EU:F:2011:138) oikeusvoiman loukkaamista

- 21 Valittajan kaksi ensimmäistä valitusperustetta koskevat muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 8 artiklan rikkomista ja 15.9.2011 annetun tuomion Bennett ym. v. SMHV (F-102/09, EU:F:2011:138) oikeusvoiman loukkaamista.

[– –]

- 24 Kaksi ensimmäistä valitusperustetta edellyttävät, että tarkastellaan yhtäältä, katsoiko virkamiestuomioistuin virheellisesti, että 12.3.2009 päivätty irtisanomispäätös oli peruutettu ja toisaalta, arvioiko virkamiestuomioistuin asianmukaisesti tämän peruuttamisen oikeudellisia seurauksia.
- 25 Aluksi on tarkasteltava kysymystä siitä, oliko 12.3.2009 tehdyn irtisanomispäätöksen peruuttaminen oikeudellisesti mahdollista.
- 26 Ensimmäiseksi oikeuskäytännössä katsotaan, että sellaisen lainmukaisen hallintopäätöksen taannehtiva peruuttaminen, jolla myönnetään subjektiivisia oikeuksia tai vastaavia etuja, on yleisten oikeuseriaatteiden vastaista (ks. vastaavasti tuomio 22.9.1983, Verli-Wallace v. komissio, 159/82, EU:C:1983:242, 8 kohta ja tuomio 5.12.2000, Gooch v. komissio, T-197/99, EU:T:2000:282, 52 kohta).
- 27 Toiseksi ja siltä osin kuin on kyse lainvastaisista hallintopäätöksistä, on muistutettava, että oikeuskäytännössä katsotaan vakiintuneesti, että unionin oikeuden yleisistä periaatteista johtuu, että hallinnolla on lähtökohtaisesti valtuus peruuttaa taannehtivin vaikutuksin asianomaiselle myönteinen hallintopäätös, joka on tehty lainvastaaisesti (ks. vastaavasti tuomio 20.11.2002, Lagardère ja Canal+ v. komissio, T-251/00, EU:T:2002:278, 138–140 kohta ja tuomio 15.4.2011, IPK International v. komissio, T-297/05, EU:T:2011:185, 118 kohta), mutta että sellaisen lainvastaisen hallintopäätöksen taannehtivalle peruuttamiselle, jolla luodaan sen vastaanottajalle oikeuksia, on asetettu tiukat edellytykset (ks. vastaavasti tuomio 9.3.1978, Herpels v. komissio, 54/77, EU:C:1978:45, 38 kohta). Vaikka kaikille unionin toimielimille, jotka toteavat, että niiden tekemä päätös on lainvastainen, on tunnustettu oikeus peruuttaa se taannehtivasti kohtuullisen ajan kuluessa, tätä oikeutta on saatettu rajoittaa siksi, että on tarpeen suojata toimen lainmukaisuuteen luottaneen vastaanottajan perusteltua luottamusta (tuomio 26.2.1987, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. komissio, 15/85, EU:C:1987:111, 12–17 kohta; tuomio 20.6.1991, Cargill v. komissio, C-248/89, EU:C:1991:264, 20 kohta ja tuomio 17.4.1997, de Compte v. parlamentti, C-90/95 P, EU:C:1997:198, 35 kohta). Tällaisen päätöksen edellytyksenä on myös, ettei sillä loukata oikeusvarmuuden periaatetta (ks. vastaavasti tuomio 5.3.2003, Ineichen v. komissio, T-293/01, EU:T:2003:55, 91 kohta).
- 28 Kolmanneksi 16.12.2010 annetusta tuomiosta Athinaiki Techniki v. komissio (C-362/09 P, EU:C:2010:783, 59 kohta) seuraa, että 9.3.1978 annetussa tuomiossa Herpels v. komissio (54/77, EU:C:1978:45), 26.2.1987 annetussa tuomiossa Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. komissio (15/85, EU:C:1987:111) ja 17.4.1997 annetussa tuomiossa de Compte v. parlamentti (C-90/95 P, EU:C:1997:198) vahvistetut tiukat edellytykset, joita sovelletaan subjektiivisia oikeuksia luoneen lainvastaisen hallintopäätöksen peruuttamiseen taannehtivasti, eivät ole merkityksellisiä silloin, kun asianomaisella päätöksellä ei luoda vastaanottajalleen oikeuksia vaan se on tälle vastainen toimi.
- 29 Tämän oikeuskäytännön valossa unionin yleinen tuomioistuin katsoo, että mikään ei estä, että lainvastainen tai laillinen hallintopäätös, joka on vastaanottajansa kannalta ensisijaisesti tälle vastainen päätös, jolla toissijaisesti luodaan vastaanottajalle oikeuksia, voidaan peruuttaa jos vastaanottajan perusteltua luottamusta ei ole loukattu ja kun oikeusvarmuuden periaatetta ei ole loukattu.
- 30 Käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että 12.3.2009 tehty irtisanomispäätös on ensisijaisesti valittajalle vastainen hallintopäätös ja että toissijaisesti sillä luodaan hänelle oikeuksia.
- 31 On myös todettava, että kun valittaja 1.12.2011 allekirjoitti tehtäviin palaamista koskevan pöytäkirjan, hän antoi suostumuksensa 12.3.2009 päivätyn irtisanomispäätöksen peruuttamiselle ja että kyseessä olevalla peruuttamisella kunnioitettiin näin ollen valittajan perustellun luottamuksen periaatetta sekä edellä 27 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä muistutettua oikeusvarmuuden periaatetta. Kyseessä olevan pöytäkirjan 1 artiklassa todetaan tästä yksiselitteisesti, että kyseinen päätös peruutetaan.

- 32 Näin ollen virkamiestuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa perustellusti, että 12.3.2009 päivätty irtisanomispäätös peruutettiin 1.12.2011 tehdyssä tehtäviin palaamista koskevassa pöytäkirjassa.
- 33 Koska 12.3.2009 päivätyn irtisanomispäätöksen peruuttaminen oli oikeudellisesti mahdollista, toiseksi on tarkasteltava, tekikö virkamiestuomioistuin oikeudellisen virheen arvioidessaan tämän peruuttamisen oikeudellisia seurauksia.
- 34 Ensimmäiseksi on todettava, että koska 12.3.2009 päivätty irtisanomispäätös on peruutettu, on katsottava, ettei sitä ole koskaan ollut olemassa. Virkamiestuomioistuin katsoi siis valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa perustellusti, että valittaja palautettiin taannehtivasti 15.9.2009 alkaen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksen, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, puitteisiin. Tältä osin 1.12.2011 tehdyllä tehtäviin palaamista koskevalla pöytäkirjalla vain toteutettiin käytännössä valittajan palaaminen tehtävään, jota hän oli hoitanut ennen 15.9.2009.
- 35 Toiseksi virkamiestuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että valittajan väliaikaisen toimihenkilön työsopimusta, sellaisena kuin sitä muutettiin 1.6.2005, on pidettävä hänen muuhun henkilöstöön sovellettavien palvelussuhteen ehtojen 2 artiklan a alakohdan mukaisen väliaikaisen toimihenkilön työsopimuksensa ensimmäisenä uusimisena määräajaksi, ja se hylkäsi väitteen, jonka mukaan 1.12.2011 tehty tehtäviin palaamista koskeva pöytäkirja merkitsi kyseisen työsopimuksen toista uusimista.
- 36 Tässä virkamiestuomioistuimen päättelyssä ei ole mitään oikeudellista virhettä. Kuten edellä 33 kohdassa todetaan, 12.3.2009 päivätyn irtisanomispäätöksen peruuttamisesta, joka toteutettiin käytännössä 1.12.2011 allekirjoitetulla tehtäviin palaamista koskevalla pöytäkirjalla, seurasi, että valittajan tilanne palautettiin sellaiseksi, kuin se oli ennen 15.9.2009, mutta siitä ei seurannut, että valittaja olisi asetettu asemaan, jossa hän ei ollut ennen tätä päiväystä eikä se näin ollen merkinnyt hänen määräaikaisen työsopimuksensa toista uusimista.

[– –]

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (muutoksenhakujaosto),

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Valitus hylätään.

2) José Luis Ruiz Molina vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan ja hänet velvoitetaan korvaamaan Euroopan unionin teollisoikeuksien virastolle (EUIPO) tässä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

Jaeger

Prek

Dittrich

Julistettiin Luxemburgissa 27 päivänä kesäkuuta 2017.

Allekirjoitukset